

DILLUNS

Això és un equip?

Antoni Dalmases

No hi ha com ser de bona fe... perquè te la fotin! En el darrer *Quadern*, el Pere, que és un molt estimat amic, a part de company de pàgina, donava unes quantes mostres d'allò que podríem denominar "visió política-ment correcta" de la temporada que llavors només començava. Pretenia, el molt bonàs, fer creure al públic en general que la cosa pintava lleugerament acceptable i aventurava la hipòtesi optimista –ja s'ha vist prou: excessiva, infundada- que potser no faríem gaire el ridícul. El Pere, que és un home racional de judicis sempre intel·ligents, es va deixar dur pel cor i basava gran part de la seva argumentació, més que res en el desig íntim, pensant que amb aquest noi nou, el Riquelme, les coses no podien anar pas pitjor que quan depeníem de l'os de l'esquena del Rivaldo. La tesi, no ho negaré pas, era aparentment consistent, perquè els cops que l'havíem vist jugar, aquest xicot argentí mostrava una visió del joc més que notable, cosa que feia pensar que, juntament amb Saviola, podrien desenvolupar un joc d'una certa eficàcia de cara a porta –cosa absolutament urgent- i també d'una vistositat plàstica que havíem oblidat de feia sis o set temporades. L'optimisme semblava refermar-se, també, en la incorporació de Mendieta, un home de joc potent, de bon xut, amb personalitat... quan jugava

amb el València que ens les fotia una vegada sí i l'altra també. La realitat, però, obstinada, ha fos aquelles esperances, diria, fins i tot, que les ha massacrades, i hores d'ara ell també deu haver baixat del burro dels somnis, empès per l'evidència més dolorosa: tenim un equip de circumstàncies, no ja de conservadors, sinó, clarament i simple, de covards.

Potser algú em dirà que exagero, i, si és així, no em quedarà altre remei que admetre que tenim un equip d'inútils, cosa que em sembla més greu, encara.

Que l'exercici continuat de l'estultícia, combinat amb la mediocritat, esdevé un mal encomanadís d'abast incalculable, un cranc maligne que podreix i mata tot el que toca, ho sap tothom (menys els psicopedagogs progressistes que, ancorats justament en aquest mal, com els geperuts, no es veuen mai el gep). L'estúpidesa obstinada, doncs, només negada pels cretins a sou dels demagogos, és la malaltia que pateix el nostre equip i que s'escampa pel país i el senyoreja amb força implacable: en el futbol, com en tantes altres coses, ens trobem a mercè dels més descerebrats. Pot semblar una altra afirmació excessiva, però ho afirmo, ho firmo i puc demostrar-ho.

Que no juguem pels extrems mai de la vida (som un país "centrat": el seny se'ns menja les neurones!) ho entenc, perquè les escasses vegades que algun jugador corre la banda –posem per cas el pobre Puyol (i alerta amb la "y" i no la "j"!)- un dels pocs capaços de posar-hi les dosis de pit, cervell i "dallonses" que el joc demana- i fa un centre acceptable... resulta que dins de l'àrea no hi tenim ningú per rematar, perquè el nostre davanter centre juga a mig camp i d'esquena a la porteria contrària. Això és ser un equip covard: un davanter centre que defensa! Entenc, doncs, que "no ens calguin" extrems...

Que fixem porters a parells i no sapiguem quin porter tenim és estrany; sobretot perquè tenim un holandès que es veu que és l'especialista en porters (?!), però que ens entestem a fer un equip defensiu i ens clavim més gols que cap temporada ja sembla una ridícula digna de ser remarcada. Amb tot, però, el que ja és a la ratlla del delictes contra el sentit comú és que l'abans esmentat Mendieta tingui la funció de jugar el més lluny de l'àrea contrària possible i, sobretot, que el Riquelme, una de les joies autèntiques de la tropa que porten la nostra samarreta, tingui el seu lloc assignat... a la banqueta!, fent costat al Saviola, si no és que surten –un, o tots dos- en els minuts de descompte.

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni M^o Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957 2002

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

45 anys a Sabadell

RESTAURANT
culina de mercat

Pintor Borrassà, 43-47 • 08205 SABADELL
Tels. 93 727 70 42 - 93 726 27 91

Això és el que jo anomeno un equip de covards... dirigit per uns inútils!

Que el desconcert, el desànim i la desesperació hagin fet derivar l'afició cap a la riota i el "passotisme" no pot estranyar ningú si pensem, per exemple, que, a part de ser fidels a la nostra tradició d'ONG de fer bons tots els equips de 3^a. que ens toquen a la Copa, mostrem una obstinació incomprendible a no guanyar a casa el pitjor Madrid dels últims anys, quan ens visità al novembre a muntar el cacau. Sí, es pot al·legar la cosa aquella del portuguès traïdor (i afegir-hi tots els ases que van refredar el partit tirant coses: quin favor van fer-li al Madrid! Amb aficions així, val més jugar a camp contrari cada dia). També podem provar de justificar l'empat raquític en el fet que l'àrbitre ens anul·lés un gol legal o en que ens van xiular dos foros de joc que no ho eren... i totes les excuses de malalt que es pixa al llit i diu que sua que

se'ns puguin acudir. El cert, però, és que si no es xuta no es poden fer gols (argument incontestable on n'hi hagi!) i, sobretot, que un equip de debò —no una tropa de ganàpies desorientats— si vol guanyar, quan li anul·len un gol en fa dos, i quan li marquen un fora de joc xuta des de lluny tantes vegades com calgui.

La llista de greuges podria ser infinita, però posaré aviat el punt i final, perquè a tot es pot posar un punt i final, menys al seguit de despropòsits que han convertit el nostre equip en la caricatura patètica del que va ser no fa tant temps. Demanar que pleguin tots és com demanar que ploqui del revés, però si poguéssim fer una carta als Reis, ara que vindran, l'únic que valdria la pena de desitjar és que tota la Junta Directiva —aquest multitud de galtes— i l'equip tècnic en pes —caterva d'inhoperants amb certificat— fixessin pel Madrid, si realment fos veritat que estimen el Barça.

Però com que vivim en un món manicomial, on la lògica està proscribida, vist que no tenim equip, potser valgui la pena oblidar-los i desitjar unes bones festes a tothom qui se les mereix. Al Pere, naturalment; a tota la gent que fa i llegeix el *Quadern* i a la multitud de ciutadans que han passat la llarga penitència a què ens ha sotmès el destí de culés (i que encara no ha pas acabat!). Bon Nadal, doncs, i visca "aquell" Barça que potser, algun dia, ens retornaran!